

Európa je v nebezpečenstve smrti – rozhovor

Éric Zemmour

6. júna 2019 ✚ Politika ✚ Rozhovory

Prinášame Vám prevzatý článok so súhlasom poľského dvojmesačníka „Arcana“ č. 145-146. S Érikom Zemmourom, francúzskym spisovateľom a publicistom „Le Figaro“ rozpráva Krzysztof Tyszka-Drozdowski.

Foto: E. Zemmour, zdroj: flickr.com

Krzysztof Tyszka-Drozdowski – *Mohol by dnešný Francúz, dnešný francúzsky vlastenec, povedať tak ako maršal Lyautey na smrteľnej posteli: „zomieram na Francúzsko?“*

Éric Zemmour – Ah, tento citát nepoznám, je veľmi pekný. Naozaj krásna veta. Áno, francúzsky patriot by dnes mohol povedať čosi také. Nevie, za akých okolností to povedal, ale vskutku dnešný francúzsky vlastenec, má dôvod na znepokojenie, najmä keď vezmeme do úvahy, že Francúzsko je krajina, ako povedal de Gaulle, výnimočných víťazstiev a ničivých porážok. Áno, dejiny Francúzska to sú ohromné víťazstvá, ale aj veľké katastrofy. Teraz sme v období úpadku, povedal by som dokonca dekadencie, v období dezintegrácie. Francúzsky národ nebol nikdy taký rozdelený ako dnes, medzi obyčajnými Francúzmi, „ľudom“ a elitou nebol nikdy taký hrozný konflikt. Z predmestí vyrastá akýsi nový, islamizovaný ľud, uprostred francúzskeho národa, čo vytvára dosť neobvyklú situáciu, ktorá môže prerásť v katastrofu.

Má Francúzsko stále „najhlúpejšiu pravicu na svete“?

Bezpochyby. Tento výraz, „najhlúpejšia pravica na svete“, treba však správne pochopiť. Keď ste čítali moju knihu, viete, že celú kapitolu som venoval neúspešnému pokusu o obnovenie monarchie grófom Chambordom. V nej opisujem, ako ľavica prevzala úlohu sudcu, ktorý posudzuje, kto je dobrý republikán a kto nie, a týmto spôsobom delí pravicu. Pravica vo Francúzsku musí prosiť ľavicu o dovoľenie, aby mohla myslieť a konať. V tom spočíva dráma francúzskej pravice, že sa nikdy necíti legitímna. Ľavica je však vždycky legitímna nech by robila čokoľvek, hoci by nás doviedla do toho najhoršieho, pravica stále bude prosiť ľavicu o dovoľenie. Stará pravica bola kedysi rozdelená na pravicu legitimistickú, orleánsku a bonapartistickú a dnes sa to vracia, máme Národný front, Les Républicains a zoznam Dupont-Aignan, zatiaľ čo tri štvrtiny týchto ľudí si myslí to isté. Mohli by, či mali by sa zjednotiť v nejakej pravicovej únii, v

únii pre Francúzsko, alebo nazvime to, ako chceme. Skutočnosť, že Národný front nemá spojenca z klasickej, meštianskej pravice, je hlavnou príčinou toho, čo nazývam veľkou slepou uličkou vo francúzskej politike.

Ste jedným z mála intelektuálov, ktorí sa pozitívne vyjadrujú o pojme populizmus. Čím je pre vás populizmus?

Je to veľmi jednoduché. V slove “populizmus” máme “ľud” (*le peuple*). Nie je náhoda, že tento pojem vytvorili univerzitné, mediálne, žurnalistické, politické a ekonomické elity, aby ostrakizovali, aby vyjadrili svoje pohrdanie hnutím, ktoré vzniklo z ľudových tried. **Populizmus je výkrik európskych národov, ktoré nechcú umierať.** Treba si uvedomiť, že z hľadiska identity, z duchovného hľadiska, čelia európske národy smrteľnej hrozbe. Európske národy sú v nebezpečenstve smrti. Globalizácia bola hrozným úderom pre európske národy, a to z dvoch dôvodov. Predovšetkým preto, lebo umožnila vytvorenie vyšších stredných tried v neeurópskych krajinách, ako je Čína, a pritom ochudobnila Európu. Z Poľska to možno takto nevidno, pretože komunizmus vo vašich dejinách vás ochudobnil a teraz to dobiehate, ale na Západe, kde nebol komunizmus, boli 50., 60., 70. roky rozkvetom, teraz vidíme, že celá kategória ľudí, ktorí v šesťdesiatych a sedemdesiatych rokoch boli súčasťou strednej triedy, celá táto kategória ľudí je deklasovaná, postupuje jej prekarizácia, proletarizácia. Odtiaľ pochádza v značnej miere aj fenomén “žltých viest”. Globalizácia spôsobila rozpad tejto strednej triedy. Deindustrializácia spôsobila jej rozpad vo Francúzsku (hoci nie v Nemecku), čo viedlo k masovej nezamestnanosti. Po druhé, na úrovni identity, v duchovnej rovine sa rozpadlo aj Francúzsko. Národ to sú obyčaje, zvyky, určitý spôsob bytia, to je minulosť, to sú hrdinovia, je to schopnosť žiť spolu, o čom píše Renan v *Čím je národ?* Spolu s masovým prisťahovalectvom z globálneho juhu, v prevažnej miere moslimskou imigráciou s úplne inou civilizáciou a náboženstvom, s úplne odlišnými obyczajmi a zvykmi, spolu s touto cudzou civilizáciou pritiahnutou na francúzske územie so súhlasom a za spoluúčasti elít, najprv ekonomických, potom mediálnych, akademických a politických, bol francúzsky národ vyhnaný z predmestí a z mestských centier. O tom sú “žlté vesty”, o ktorých dnes hovorí celá Európa. Títo ľudia boli vylúčení, sú to porazenci globalizácie. Je to biela chudoba, ako sa hovorí v Spojených štátoch.

Malraux raz napísal, že RPF (Rassemblement de Peuple Français, založil de Gaulle v roku 1947 - K. T-D.) je ako metro ...

Metro o 6, o 18 ...

Áno. Bol gaullizmus formou populizmu?

Samozrejme. Poviem vám to tak. Čo je populizmus? Je to ochrana ľudu pred aristokraciami. Vo Francúzsku na tomto spočívala rola monarchie od nepamäti a gaullizmus túto tradíciu využíva aby chránil tretí stav a mal v ňom svoju oporu, a zároveň aby brzdil apetít oligarchie. A v našej histórii zakaždým, keď sa moc spájala s oligarchiou namiesto toho, aby stála na strane ľudu, vždy to skončilo veľmi zle. Toto je história francúzskej revolúcie. Ľudovít XV. i Ľudovít XVI. budili dojem, že bližšia než ľud je im aristokracia, s ktorou žili na kráľovskom dvore. Skončilo to tým, že ľud kráľa popravil gilotínou. Kedykoľvek je vo Francúzsku moc na strane privilegovaných proti tretiemu stavu, končí to veľmi zle.

Dalo by sa povedať, že populizmus je monarchia realizovaná inými prostriedkami ...

Presne tak.

...ktoré často citujem...

...napísal o Colleonim, benátskom kondotiérovi, slová, ktoré by bolo možné aplikovať na generála de Gaulla: veľký človek, ktorý riadi záležitosti malej krajiny, človek, ktorý je väčší ako jeho štátik. Súhlasíte s tým?

V šesťdesiatych rokoch, ešte za života de Gaulla, sa často hovorilo: bol príliš veľký pre Francúzsko, pre to, na čo sa Francúzsko premenilo. To je jedna z hlavných dejových línií mojej knihy. Myslím, že snom Francúzska bolo obnovenie Rímskej ríše. Od Chlodovika po Napoleona. Bol to Napoleon, ktorý dovŕšil toto dielo, on obnovil Rímsku ríšu. Cisárstvo z roku 1810 je Rímske cisárstvo. Je to aj Karolínska ríša, kryje sa s európskou šestkou, ktorá zakladala Úniu, stačí sa pozrieť na mapu. To nie je náhoda. Francúzsko, ktorému sa podarilo nastoliť svoju hegemoniu v Európe, na svoje nešťastie prehralo v roku 1815. Anglicku sa podarilo zorganizovať koalíciu proti Francúzsku a poraziť ho. Francúzsko sa nikdy nez bavilo tohto sna o veľkosti, sna o vládnutí nad Európou, a to je témou tretej kapitoly mojej knihy. Francúzi podvedome nie sú neschopní sa ho zbaviť a preto sa pomstia na sebe samých, navzájom si vyčítajú, že sa im nepodarilo uskutočniť tento sen o veľkosti.

De Gaulle sa objavuje sto rokov po porážke Napoleona, vie, že Francúzsko už nie je “veľkým dravcom”, ako sa hovorí, ktorým sme boli v osemnástom storočí, že už nie je najväčšou demografickou a vojenskou silou, tou mocnosťou uprostred Európy, ktorá si podriadila celý kontinent a menšie národy, vie, že už nie je veľkým zvieraťom, a našou dobou je epocha obrov ako Amerika, Rusko a Čína. Napoleon to pochopil a preto dobýjal, preto rozširoval hranice ríše, pretože vedel, že prichádza éra gigantov. Bolo potrebné, aby sa Francúzsko vypracovalo na úroveň obrov, ktorí prichádzali. Napoleon to veľmi dobre pochopil. Jeho porážka pobáda de Gaulla o sto rokov neskôr, de Gaulla, ktorý chce, aby sa Francúzsko stalo veľmocou, a aby si v mnohých oblastiach túto pozíciu udržalo. De Gaulle sa usiluje ovládnuť Európu šiestich, chce byť jej patrónom, chce vládnuť nad Nemeckom, chce udržať Nemecko rozdelené. Pokúša sa prevziať na seba úlohu ochrancu – to je Maurrasov koncept – malých krajín, preto toľko cestuje do Mexika, východnej Európy, Rumunska, Quebecu, to jeho je „Vive le Québec libre“. Snaží sa stať veľkým ochrancom malých štátov medzi dvoma gigantmi, Spojenými štátmi a Sovietskym zväzom. Skúša túto stratégiu, pretože Francúzsko už nemá takú váhu, ktorá by mu umožnila viac. V tom spočíva francúzska dráma: nechceme sa vzdať svojho sna o veľkosti, ale už nemáme podmienky na to, aby sme si túto veľkosť vybojovali. Po de Gaullovi jeho nástupcovia predstierajú, že pokračujú v jeho politike, v skutočnosti však menia stratégiu a usilujú sa vybudovať viac-menej federálnu Európu, aby francúzske elity mohli naďalej vládnuť Európe prostredníctvom tohto európskeho „mamuta“. Preto francúzska arogancia dráždi ostatné národy, pretože pochopili, že francúzska elita chce používať Európu na to, aby naďalej dominovala. Len pri tomto svojom diele zabudli na francúzsky národ. To je francúzsky paradox. Francúzske elity s takou húževnatosťou pracujú na svojej dominancii v Európskej únii – čo sa im, mimochodom, vôbec nedarí – že zabudli na svoj vlastný národ. A tu majú svoj koreň všetky problémy, ktoré možno dnes vidieť.

Foto: De Gaulle, zdroj: wikimedia.org

Má Emmanuel Todd pravdu, keď hovorí, že pozadí makronizmu je pocit hanby za to, že ste Francúz?

Čiastočne má pravdu. Čím je makronizmus? Toto je aliancia buržoázie.

Ludovít Filip.

Áno, čítali ste moju knihu. Ludovít Filip, čiže spojenectvo pravicovej a ľavicovej buržoázie, oproti pravej a ľavej opozícii, krajnej pravice a ľavice. Za Ludovít Filipa na krajnej pravici bol Karol X a na krajnej ľavici republikáni. Dnes by sme povedali: Marine Le Penová a Mélenchon. A uprostred máme blok buržoázie. Tento blok, spojená ľavicová a pravicová buržoázia, to je práve makronizmus, to je Macron. Druhá otázka, bližšia k tomu, čo hovorí Todd, je otázkou francúzskych elít – podľa môjho názoru začína v roku 1815 – ktoré majú národu za zlé, že nekonvertoval na protestantizmus, že Francúzi zostali katolíkmami. Majú národu za zlé, že sa nechcel stať protestantský. To sa tiahne v celom devätnástom storočí, hovorí to Guizot, hovorí to Renan. V dvadsiatom storočí už o tom nahlas, ale stále si to myslia. Keď Macron ide do Škandinávie a hovorí, že na jednej strane máme protestantov, ktorí chápú potrebu reforiem a na druhej strane „vzdorovitých Gálov“, ktorí ničomu nerozumejú, myslí tým presne to, čo tamti. Renan píše po porážke v roku 1870, že nikdy nijaký katolícky národ neporazí národ protestantský, pretože katolicizmus vychováva ľudí menej inteligentných ako protestantizmus. Píše to čierne na bielom! Macron hovorí presne to isté. Keď francúzski králi pochopili, že protestantské štáty sa vzťahujú, ako v 16. a 17. storočí Anglicko alebo Holandsko, najprv sa s nimi chceli merať. Richelieu, La Rochelle, Ludovít XIV, ktorý vyhнал protestantov z Francúzska a bojoval s Angličanmi a Holanďanmi. Od roku 1715 a najmä po storočnej vojne, keď sme prehrali s Anglickom a Pruskom, s protestantskými mocnosťami, a potom po roku 1815, keď sme opäť prehrali vo Waterloo s Blücherom, pruským protestantom a Wellingtonom, vtedy francúzske elity prišli k záveru, že vina je na strana národa, ktorý neprijal protestantizmus, pretože potom by aj oni mali národ inteligentnejší, kultúrnejší a schopnejší vládnuť nad Európou. To sa tiahne do dneška.

Čím je tá fascinácia Nemeckom? Na jednej strane, ako ste sa dočítali, týka sa nemeckej kultúry, literatúry, filozofie, máme to u madame de Staël. Ale je tu čosi viac, tá fascinácia protestantským národom, ktorý pracuje, šetrí, exportuje, ktorý nie je národom „vzdorovitých Galov“, ako to vyjadril Macron. Som presvedčený, že toto je hlavnou príčinou konfliktu medzi ľuďmi a elitami, to tento starý spor vychádza na povrch. História Francúzska je báječná. Vždycky znova začíname to isté.

Máte predstavu, že história Francúzska je kyvadlový pohyb - myslím, že to bola myšlienka historika François Dollého, ktorý ako prvý takto pozrel na francúzske dejiny - ako na kontinuálnu osciláciu medzi úpadkom a obnovou.

Áno, je to veľmi výstižné. Stále oscilujeme medzi vzburou a silnou vládou. Aby sme dobre pochopili dejiny Francúzska, musíme si uvedomiť, že z náboženských vojen existovali dve východiská. Anglo-saské krajiny, protestantské krajiny vyšli z náboženských vojen cez liberalizmus. Dospeli k záveru, že ak je *sacrum* príčinou vojen, potom sa ho treba zbaviť a presmerovať všetku energiu na hospodársku činnosť. Toto je práve liberalizmus. Francúzsko tak neurobilo. Keďže zostalo katolíckym národom, *sacrum* prenieslo na politickú moc, umiestnilo ho do osoby kráľa. To je absolútna monarchia. A preto my vkladáme *sacrum* do politiky, preto máme Ľudovíta XIV., Bonaparteho a de Gaulla a dokonca Pétaina. Na toto sa zabúda, ale Pétain bol obklopený kultom, bol považovaný za muža prozreteľnosti. Na toto sa zabúda, lebo potom bol démonizovaný rovnako, ako predtým uctievaný. Boha umiestňujeme do sféry politickej moci, zatiaľ čo pre protestantov Bohom sú peniaze. *In God we trust*, pripomínate si to? V tom spočíva rozdiel. Je pochopiteľné, že tento rozdiel charakterizuje národy, ktoré nemajú so sebou nič spoločné.

Spomínate si na článok Valéryho Giscarda d'Estainga z "Le Figaro", ktorý vyšiel v 90. rokoch minulého storočia ...

„Imigrácia či invázia.“

...Myslíte si, že stále ešte máme do činenia s prisťahovalectvom, alebo či už môžeme hovoriť o invázii?

Predovšetkým Valéry Giscard d'Estaing je tu v nezávideniahodnej pozícii, pretože on túto inváziu spustil. Pred niekoľkými mesiacmi sám priznal, že to bola najväčšia chyba jeho života. Spojenie rodín je tragickou chybou. Myslím, že toto je najhoršie politické rozhodnutie povojnového Francúzska. To znamená, že už nemáme do činenia s ekonomickým prisťahovalectvom, ale s ľuďmi, so ženami, s deťmi, ktoré výrazne zvýšili podiel pracovne neaktívneho obyvateľstva vo Francúzsku. Mal som v rukách zaujímavé údaje, z ktorých vyplýva, že zo 40 miliónov práceschopných ľudí pracuje iba 65 percent. V Nemecku je to 75%. Vidíte rozdiel, akí sme bohatí. Máme najotvorenejší, najštedrejší systém sociálnej starostlivosti na svete. To je hlavný ekonomický problém našej krajiny. Okrem toho, ako som povedal na začiatku nášho rozhovoru, zo dňa na deň pribúda na našom území obyvateľstvo, ktoré nechce mať nič spoločné s francúzskou civilizáciou, pretože vníma našu civilizáciu ako demoralizovanú. Toto obyvateľstvo obhajuje svojho boha, sväté texty, na predmestiach a v centrách miest vnucuje šariju, čiže náboženské zákony, čo, ako hovoril Macronov predchodca Hollande, nemôže skončiť inak ako rozštiepením. Takúto budúcnosť je možné si predstaviť, ba dokonca je veľmi pravdepodobná.

Bude budúcnosť Európy vyzeráť tak, ako ste to opísali v „Mélancolie française“: na jednej strane globálna elita, hovoriaca a rozmýšľajúca v angličtine, a na druhej strane islamizovaný lumpenproletariát?

Určite! Už to tak aj je. Máme ešte tretie Francúzsko, Francúzsko „žltých viest“, čiže francúzske Francúzsko, francúzske ľudové triedy, rodených Francúzov alebo Francúzov, ktorí sa asimilovali, sú európskeho pôvodu a pod.

Ako ste si možno všimli, medzi “žltými vestami” nie sú prisťahovalci z moslimského a afrického prostredia. Je to fakt, ktorý bije do očí. Takže, ako vidíte, existujú tri Francúzsko. Môžeme to stiahnuť na dve. Máme metropolitné Francúzsko s kozmopolitnou elitou a s moslimským predmestiami, a periférne Francúzsko, kde žije francúzsky ľud. A tie tri Francúzsko si navzájom nerozumejú, nenávidia sa a vzájomne sebou pohrdajú. Na tomto spočíva dráma súčasného Francúzska.

Napísali ste aj knihu o feminizácii spoločnosti. Píšete, že muži uznali nadradenosť ženských hodnôt pred mužskými hodnotami. Taktiež si všímate, že tento fenomén je spojený s kapitalizmom, ktorý sníva o človeku bez identity, vykoreneného, bezpohlavného ...

Áno, o spotrebiteľovi. Najlepším spotrebiteľom je žena. Kapitalizmus sa snaží všetkých premeniť na spotrebiteľky a feminizácia západných spoločností je v životnom záujme kapitalizmu. Máme do činenia so spojenectvom medzi feminizmom a kapitalizmom, ktorého cieľom je oddeliť ženy od mužov, a ktoré predpokladá útok na bieleho heterosexuálneho muža. Máme do činenia s ozajstnou vojnou vedenou proti bielym, heterosexuálnym mužom. Keď muži nie sú bieli a keď nie sú heterosexuáli, feministické hnutie ich skôr akceptuje. Na mušku si vzali bielych, heterosexuálnych mužov. A opäť sa vraciame k “žltým vestám”. Ide o nenávisť voči bielej robotníckej triede, o “prolofóbiu”. Samozrejme, že s mužmi z Afriky alebo s moslimami takto nezaobchádzajú, oni smú prejavovať svoju mužskosť a vo verejnom priestore nie sú za to nikdy kritizovaní ani démonizovaní. Napríklad raperi. Alebo keď sme mali v Kolíne škandál s masovým obťažovaním žien, všetci sedeli ticho. Nikdy sa nehovorí o tom, odkiaľ sa berú fyzické útoky na homosexuálov, pretože treba si uvedomiť, že útočníci sú vždy z tých istých miest, z tej istej kultúry. Na druhej strane chudák, ktorý povie nejaké svinstvo alebo položí ruku na niečí zadok, sa považuje za zločinca a nacistu. Vo verejnej diskusii sa stále používajú dve miery. Hovorím tom v kapitole o Simone de Beauvoir.

Foto: dvojmesačník Arcana

Je možné povedať, že hnutie Me Too v Spojených štátoch a jeho francúzsky náprotivok, Balance Ton Porc, je vlastne máj 1968, ktorý sa posadil na lavicu obžalovaných?

Áno, je to dobre vystihnuté. Veľmi trefné! Feminizmus mal dve vetvy, to je veľmi zaujímavé. Prvá sa rozvinula v šesťdesiatych a sedemdesiatych rokoch spolu so sexuálnym oslobodením, čo ženám umožnilo oslobodiť sa spod dohľadu Cirkvi, otca i manžela. Pretože, prirodzene, heterosexuality zakladá vzťah

dominancie a podriadenosti medzi mužom a ženou, ktorý feministky nemôžu zniesť, a od ktorého sa chcú odtrhnúť, feministky forsírujú program tzv. rodového separatizmu. Preto v druhom hnutí sa feminizmus premieňa na neo-puritánstvo, pretože sexuálne oslobodenie je dobré pre ženy, ktoré sa môžu oslobodiť od starých foriem nadvlády, ale to je výhodné predovšetkým pre mužov. Muži o ňom snívajú od vekov. Preto sa feminizmus vracia k neo-puritánskym pozíciám, ktoré sú oveľa tvrdšie ako stanoviská Cirkvi, prísnejšie ako patriarchát, stojí na pozícii puritánskeho separatizmu, puritanizmu kastrácie. Je to puritánstvo založené na nenávisti k mužom a na „sesterskom cite“, ako to nazývajú feministky. Hovoria, že v správaní heterosexuálnych mužov je čosi, čo nazývajú „kultúrou znásilnenia“. Sú presvedčené, že každý sexuálny akt je viac či menej znásilnením. Ale vo feminizme na druhej strane tkvie „kultúra lesbizmu“, kultúra ženského homosexualizmu, vôľa úplne odrezať všetky vzťahy s mužmi. To je ich cieľ, ich smer, dokonca aj keď nie úplne uvedomovaný. V každom prípade, odstrihnutie sa od bielych mužov.

Súhlasíte s Henrym de Montherlantom, keď píše, že „politickú módu s najväčším nadšením vítajú tí, ktorí budú jej prvými obeťami. Toto je časť francúzskej detinskosti. Politiku vo Francúzsku možno charakterizovať ako umenie vytvárať módy. Rok 1789 a všetko, čo z neho vyšlo, je výsledkom určitej módy“?

Je to tiež celkom klasické. Od dávna sa hovorí, že Francúzi sa naháňajú za módou, od osemnásteho storočia je to už u Moliéra. Dovoľte mi citovať de Maistreho, ktorý hovorí o Francúzsku: „Nijaký iný národ sa nedá tak ľahko oklamať, nijaký iný národ nie je tak ťažké vyviešť z biedy a nijaký iný národ s takou ľahkosťou nepodvádza ostatných.“

Posledná otázka. To je otázka, ktorú Alain Peyrefitte položil generálovi de Gaullovi, chcel by som však povedať, že nemôžete odpovedať ako de Gaulle. Bude Francúzsko vždy existovať?

Ach. To je veľmi dobrá otázka, máte pravdu. Či Francúzsko ... záleží na tom, čo rozumieme pod pojmom „Francúzsko“. Môžeme mať republiku, ktorá bude mať v názve prídavné meno „francúzska“, ale s obyvateľstvom, ktorá nebude mať nič spoločné s francúzskym národom, takže by to už nebolo Francúzsko. Myslím si, že Francúzsko bude existovať. Citovali ste de Gaulla, určite poznáte aj výrok, ktorý predniesol pre Peyrefittom: čím je Francúzsko? De Gaulle hovorí, že je dobré, že máme žltých, čiernych a tmavých Francúzov, ale musia ostať menšinou, lebo v opačnom prípade to už nebude Francúzsko, pretože sme národom bielej rasy, katolíckej viery a grécko-rímskej kultúry. Pokiaľ väčšina Francúzov už nebude bielej rasy, katolíckej viery a grécko-rímskej kultúry, už to nebude Francúzsko. Možno zachovať nálepku, ale nebude to to isté, nebude to už Francúzsko. Preto treba bojovať, aby Francúzsko bolo predovšetkým Francúzskom. Ešte sme nevyhrali.

Ďakujem veľmi pekne.

©® Všetky práva vyhradené.

Éric Zemmour (narodený 1958) – francúzsky spisovateľ a politický novinár spojený s novinami „Le Figaro“. Považovaný za vedúceho intelektuála francúzskej pravice. Jeho knihy, eseje o dejinách a politike majú vo Francúzsku veľkú publicitu. V roku 1997 vydal *Le Coup d'État des juges*, kde varoval pred „sudokraciou“, ktorá zbavuje národy oberá o suverenitu. V roku 2006 vyvolal škandál knihou *Le Premier sexe*, v ktorej opísal postupujúcu feminizáciu spoločnosti. *Mélancolie française, Le Suicide français a*

Destin français tvoria trilógiu o blížiacom sa konci Francúzska a jeho príčinách.

Krzysztof Tyszka Drozdowski – narodil sa v roku 1991 vo Varšave. Absolvent Varšavskej univerzity. Venuje sa dejinám politického myslenia, francúzskou literatúrou, poľským konzervatívnym myslením a benátskym. Pracuje na svojej doktorskej práci venovanej Charlesovi Maurrasovi. V tomto roku mu vyšla prvá kniha, zbierka esejí *Żuawi nicości (Vojaci nihilizmu)*.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/europa-je-v-nebezpecenstve-smrti-rozhovor/>